

en gammel afspødv Lov. Ganste vist har han i sin Embedsvirkksomhed ikke havt med denne Lov at gjøre, men jeg kan slet ikke se, hvad der skulde være i veien for, at man ved en Bevilling siger, at man maa uddvide denne Lov til at gjælde for Alle. Jeg tror, at der i og for sig slet ikke er Noget i veien derfor, og skjøndt jeg ganske vist ikke tør benegte, at der kan findes ikke saa faa Banstfeligheeder for Administrationen ved at afgjøre de enkelte Tilfælde, saa er det ikke noget Giendommeligt for denne Lønningsbestemmelse, men det følger med saa godt som alle mulige Lønningslove, at der kan komme intrikate Spørgsmaal, som vedkommende Minister maa afgjøre paa sit eget Ansvar. Naar det erede Medlem troede at have fundet et ganske overordentligt intrikat Spørgsmaal blandt disse Skrivere, saa siger jeg, der eksisterer slet ikke Noget simpelere end dette, thi det staar tydelig og klart i Loven af 1861, at de ved Loven givne Medhjælpssummer forhøies med $\frac{2}{3}$ efter Seedomstruning, og iøvrigt behandles de som alle andre Medhjælpssummer, nemlig udbetals efter Ministerens Skjøn. Der er ikke den allerfjerneste Banstfeligheed ved det Spørgsmaal, hvorledes der skal forholde sig med Hensyn til de underordnede Skrivere og Assistenten, man faar en saa meget større Sum at fordele, som Seedtillæget er større. (Andræ: Hvilken Sum?). Den Medhjælpssum, der staar i Loven, Det, at der er givet specielle Tillæg, forandrer naturligtvis Sagen; det staar desuden ligefrem i Vndringsforlaget, hvad der menes. Der er ikke mange af disse Summer, der ere blevene forandrede, siden de bleve givne, om jeg i dette Dieblis ikke tør paastaar, at der ikke kan være enkelte, som paa Grund af Omstændighederne ere blevene forhøiede enten ved Lov eller ved Finantsloven. Dersom der altsaa ikke var andre Banstfeligheeder end saadanne, vilde det ikke volde nogen Uleilighed; men der er endnu et Moment, som jeg vil henlede det erede Medlems Opmærksomhed paa, nemlig det, hvorledes han vil skaffe Tillæg til Embeds- og Bestillingsmænd. Det har han aldeles overset, og jeg tvivler meget paa, at Embeds- og Bestillingsmændene og alle vi, som mene — og der tager jeg baade Folkethinget og Landsthinget med —, at Omstændighederne ere saadanne, at disse Folk bør have Tillæg, vilde være tilfredse med, om man kunde pille enkelte Indvendinger ud mod den Anvendelse af Loven af 1861, der her er foreslaaet. Jeg siger, at jeg drifter mig til at paatage mig at gjennemføre dette System, og jeg tror at have fundet en Udvei, som paa engang befrier Landsthinget for den Frygt, det har, for at blive præjudiceret ved en Afgjørelse ligeoverfor en senere Revision, og paa den anden Side, at der vel kan tænkes Grunde, hvorfor Folkethinget vilde gaa ind paa et saadant Forslag. Jeg kan derfor ikke Andet end anbefale det

erede Thing at vedtage Forslaget, saaledes som det foreligger fra min Haand.

Schlegel: Der er et enkelt Punkt, jeg vil tillade mig at henlede Opmærksomheden paa, og som ikke er bleven berørt af de foregaaende Talere. Nr. 37 i § 26 handler om to Ting, dels fastsættes der Lønningstillæg til Embedsmænd, og dels omhandles der en Lønningsforhøielse for Underforpvaler og Menige af Søværnet og af Hæren. Denne Post er i det Hele foreslaaet at skulle udgaa, derimod er der i Stedet derfor stillet Forslag til en ny Post, som kun handler om Tillæg til Embedsmænd. Med Hensyn til, at man ikke udtrykkelig har foreslaaet Noget angaaende Tillæg til de Menige og Underforpvalerne, er det bemærket, at der herom foreligger en særlig Lov, som har været behandlet i Landstinget, og som for Dieblis er til Behandling i Folkethinget. Jeg vil kun tillade mig at udtale, at det forekommer mig, at det vilde have været heldigere og ønskeligere, om disse Bestemmelser vare blevene optagne i det Vndringsforlag, der her foreligger. Jeg ser ikke rettere, end at det kunde have ladet sig gjøre, uden at der i formel Henseende kunde være reist nogen væsentlig Indvending derimod. De mange Grunde, som af Regeringen ere blevene anførte imod, at Lønningstillæg for Embedsmænd skulde optages paa Finantsloven, ere efter min Mening, naar man gjennemlæser dem med Opmærksomhed, ikke anvendelige paa det her foreliggende Tilfælde. Det er kun en ganske simpel og klar Regel, som ikke kan give Anledning til nogensomhelst Misforstaelse, at man siger, at Lønningstillæget bestemmes til det og det pr. Dag for hver Menig og Underforpval. Der er, forekommer det mig, en ret god Grund til at tage det med. Det er vistnok ikke uden Høie ogsaa af dette Thing bragt i Forbindelse med Lønningsforhøielse for Embedsmænd, og jeg vilde nødig, at disse to Ting skulde stilles ad. Det er desuden sikkert nok, at en Henviisning til en anden Lov, hvor velvillig man end kan være stent overfor den, kan, saalænge denne endnu ikke er udfommen, paa ingen Maade have samme Betydning som en Optagelse i denne Lov, vi her forhandle. Er denne Lov først vedtagen, vide vi, at de Vedkommende faae Tillæg, men saalænge man kun henviser til en anden Lov, kan det bero paa forskjellige Tilfældigheder, som man ikke er Herrer over, om de faae det eller ei. Jeg havde tænkt paa at stille et Vndringsforlag i den antydede Retning til denne Behandling; men den korte Tid, der var imellem Betænkningens Forelæggelse og Sagens 2den Behandling, gjorde, at det var mig umuligt at komme til fuld Klarhed om dette Forhold, og jeg har derfor foreløbig undladt at stille Vndringsforlag. Er Henviisning til de specielle Love kan imidlertid dog maaftke træde istedet for, men i denne Henseende har jeg heller